

AAGJE VANWALLEGHEM 'Ik at nauwelijks maar ik voelde me de dikste olifant ter wereld'

Aagje Vanwalleghem (28) beleeft drukke tijden: in juni stapte ze in het huwelijksbootje met haar Denis, ze is drie maanden zwanger van haar tweede kindje, ze schittert in het tv-programma 'Eeuwige Roem', ze werkt als personal trainer en ze schreef het boek 'Veerkracht'. 'Maar ik probeer toch alles goed te doseren', zegt de ex-topturnster. 'Er is een tweede kindje op komst en ik wil er vooral voor mijn gezin zijn. Mijn persoonlijke ambities vervul ik later wel, als de kinderen wat groter zijn.'

We ontmoeten Aagje thuis, in Oudenaarde. Het nieuws dat ze zwanger is van een tweede kindje is net bekendgemaakt.

Proficiat! Voor wanneer is de baby uitgerekend?

AAGJE VANWALLEGHEM: Voor april 2017. We wilden niet te veel leeftijdsverschil met Noa, dus hadden we afgesproken om na ons huwelijk onmiddellijk werk te maken van een tweede kind.

Hoe oud is Noa?

Drie jaar. Ze is net begonnen in de eerste kleuterklas. En ja, ze is ook beginnen turnen. (lacht) Ik had vorig jaar voor haar al een turnpakje laten maken: roze met glitters. Denis (Goossens, ex-polsstokspringer, nvdv) en ik willen dat het een gezond en actief kind is. Turnen is een uitstekende basissport. Maar ik ga haar zeker niet pushen. Het is ook nog niet zeker dat ze er aanleg voor heeft of dat ze het graag doet. Trouwens, hoe meer je een kind pusht, hoe rapper het afhaakt.

Jij was zelf als kind een doorbijter. Je wist al heel snel dat je een topturnster zou worden, dat je ooit naar de Olympische Spelen zou gaan.

Ik had heel veel hobby's: ballet en jazz, ik volgde notenleer en speelde viool, piano en drum, ik ging naar de Chiro, maar turnen was echt helemaal mijn ding. Ik wou écht een topturnster worden, nog niet

goed wetende wat dat eigenlijk betekende. Maar door mijn vele hobby's had ik soms tijd te kort. Dus maakte ik mijn huiswerk - of keek ik tv - in spagaat. Timemanagement hé. (lacht) Op mijn elfde wist ik het zeker: wilde ik naar de Olympische Spelen gaan en bij de wereldtop horen, dan moest ik naar Nederland waar de infrastructuur beter was en waar ik met een echte toptrainer kon werken.

Het valt in je boek op dat je altijd uitdagingen nodig had, dat je je zou blijven ontwikkelen.

Dat heb ik altijd gehad, inderdaad. Nu nog. Er is niks zo erg als een saaie job. Ik wil uitdagingen. Problemen oplossen. En als turnster was ik sowieso altijd op mijn best als ik in de underdogpositie zat. Het liefst had ik dat de mensen zeiden: 'Aagje maakt niet veel kans.' Dan was ik op mijn best. (glimlacht)

Je was assertief, je wist waar je naar toe zou. Waren er momenten dat je aan jezelf twijfelde?

Heel vaak, maar mijn wilskracht nam dan de bovenhand. Ik vond echter dat de anderen altijd leniger waren of meer uitstraling hadden. Maar ik was wel bereid om er altijd alles uit te halen.

Veerkracht, zoals je boek ook getiteld is ...

Inderdaad, ik heb drie heel zware kniekwetsuren gehad, en ik ben telkens moeten terugkeren. Het

begin van mijn leven was al niet ideaal. Mijn moeder kon niet voor me zorgen en stond me af voor adoptie. Een slechte start. Maar het was een geluk bij een ongeluk, anders was ik nooit in België beland. En anders had ik nooit een carrière uitgebouwd. In het leven moet je sowieso veerkracht hebben, iedereen krijgt ooit te kampen met tegenslagen. Sommige mensen geven bij een tegenslag onmiddellijk op; ik niet. Tegenslagen maken je sterker.

En voor elk obstakel is een oplossing en een nieuwe kans. Dat wil ik in mijn boek meegeven. Dit boek is niet alleen voor topsporters bestemd, het is voor iedereen. Ik ben hier niet geboren, ik heb een andere huidskleur. Voor mij persoonlijk was dat geen belemmering, maar voor sommige adoptiekinderen is dat wel het geval. Ik ga eens iets vertellen wat niemand weet: eigenlijk zou ik door een Japans koppel geadopteerd worden. Maar toen ze

op de geboorteakte zagen dat ik een donkerkleurige baby was, zagen ze van de adoptie af. Ze wilden geen donker kindje. Erg? Ik weet niet of ik liever in Azië dan in Europa was opgegroeid. Ik ben dat zelf nog niet zo heel lang geleden te weten gekomen. Dus je ziet maar. Mijn leven zou er in Japan waarschijnlijk heel anders uitgezien hebben.

Je slaagde in je opzet: je werd een topturnster. Je geraakte op de Olympische Spelen van Athene en je bereikte er zelfs de individuele finale ...

Ik plaatste me voor de Spelen van Athene in Brazilië, mijn geboorteland. Alsof het zo moest zijn. Dat was een heel emotioneel moment. Het Braziliaanse publiek werd gek. Alles viel op dat moment op zijn plaats. En Athene zelf was een geweldige ervaring. Het hoogtepunt van mijn carrière. Vier jaar later haalde ik Peking nét niet en net voor de Spelen van Londen 2012 besloot ik te stoppen. Maar ik ben blij: de Spelen halen en daar goed presteren is het allerhoogste voor een topsporter en die droom heb ik gerealiseerd.

Op je 24ste stopte je met topsport. Te vroeg?

Neen, mijn lichaam was op. Mentaal was het te vroeg, maar mijn lichaam kon niet meer. Ik ben altijd zeer blessuregevoelig geweest maar de laatste jaren had ik ook schrik; schrik dat ik me opnieuw zou kwetsen. Zo kan je niet op topniveau turnen. Stoppen op mijn 24ste was de juiste beslissing; ik had er dan 20 jaar turnen opzitten, waarvan 13 jaar op topniveau.

Turnen was vroeger vooral een sport waarin de Russen en de Roemenen succesvol waren, landen met een

kwelijke dopingreputatie. Heb je nooit gedacht: 'Die heeft zeker gepakt!'

Neen, in turnen heeft doping weinig of geen nut. Er zijn te veel aspecten waar je rekening moet mee houden: lenigheid, snelheid, explosiviteit, uithouding, uitstraling ... Je kan geen cocktail pakken die voor alles goed is. Een van de weinige producten waarnaar een gymnast zou kunnen grijpen, is naar een product om gewicht te verliezen. Meer niet.

Je hebt zelf geworsteld met je gewicht. Je had een eetstoornis. Dat vertel je in je boek voor het eerst.

En ik merk dat daar nog altijd een taboe rond hangt. Geen enkele journalist heeft me daar eigenlijk al een vraag over gesteld, alsof niemand er wil of durft over praten. Maar ja, dat is echt een zwarte pagina in mijn leven. Ik heb er meerdere jaren mee geworsteld. En de kiem van die eetstoornis is gegroeid op het moment dat ik in Nederland begon te trainen. Ik moest daar vier keren per dag op de weegschaal gaan staan. Ik was elf jaar, en ik moest nog niet echt op mijn gewicht letten, maar ik hoorde er een oudere gymnaste uitgescholden worden. Ze was te zwaar. Dan ben ik beginnen denken: 'Ik moet ervoor zorgen dat ik nooit té veel weeg, anders kom ik in de problemen.' Dus ging ik steeds minder eten. Fitheid werd gelinkt aan gewicht, wat eigenlijk belachelijk is, maar toen redeneerden trainers zo. En op mijn 15de, een jaar voor de Spelen van Athene, at ik bijna niks meer. Als ik nu foto's zie van die tijd, in mijn witte pakje, dan zie ik het meteen: ik was anorectisch. Dat besef ik nu. Maar op dat moment

WK 2003 in Anaheim LA

Op Aagjes huwelijk was ook haar familie uit Brazilië aanwezig.

vond ik mezelf de dikste olifant ter wereld. Mijn trainer was er ook constant mee bezig: 'Let op je voeding!' Ik had honger, maar ik durfde niet meer te eten. En toen ik doorhad dat je met vocht kon spelen, was het hek helemaal van de dam. Dan ging ik eerst uren in de sauna zitten om gewicht te verliezen, voordat me een training van vier uur aan een stuk te wachten stond. Ik was dus al gedehydrateerd vooraleer ik de zaal binnenkwam. Ik ben blij dat ik nooit op mijn nek ben terechtgekomen. Vochttekort leidt tot concentratieverlies, en mijn recuperatie was ook niet meer wat het moest zijn. Er waren redelijk veel signalen dat ik een serieuze eetstoornis had, maar niemand zag het. Op den duur sluit je je ogen om het niet te moeten zien en dan ga je automatisch denken dat er geen probleem is. Maar dat was er wel. (wacht even)

Denis en ik zijn al even samen en ik herinner me nog dat ik eens al wenend de topsporthal in Gent ben buitengelopen, terwijl hij ook aan het trainen was, omdat ik werd uitgescholden voor dikke koe. Ik woog toen 300 gram te veel. Het was mentaal een heel zware periode. Ik heb het uiteindelijk overwonnen, maar er zijn wel enkele jaren overheen gegaan.

Heb je alles uit je carrière gehaald? In de gegeven omstandigheden wel.

Mocht ik minder blessures hebben gehad, en mocht ik hierdoor minder revalidatietijd hebben verloren, dan zat er zeker meer in. Maar ik weet dat ik er alles aan gedaan heb, en dat geeft me een zekere gemoedstrust. Ik ben ook heel trots op het feit dat ik altijd teruggevochten heb, dat is iets dat ik ook in het gewone leven heb meegenomen. Blijven vechten.

Veel topsporters kunnen zich moeilijk aanpassen aan het 'normale' leven. Hoe verliep dat bij jou?

Dat was niet simpel. Als topsporter leef je voortdurend in een mentale rollercoaster. Je bent de hele tijd bezig met winst en verlies, vreugde en angst ... Dat zijn dingen die je in het dagelijkse leven maar heel moeilijk ervaart. Denis zegt dat ook. We hebben er allebei twee jaar mee geworsteld. Hoe evenaar je dat gevoel? Waar haal je evenveel voldoening uit? De adrenaline, de kick?

En je hebt die voldoening uiteindelijk gevonden in?

Mijn gezin. Als topsporter ben je écht egocentrisch. Je bent alleen

maar met jezelf bezig. En ook je omgeving is alleen maar met jou bezig. Toen Noa werd geboren, was dat een soort van opluchting. Ik had zoiets van: 'Eindelijk kan ik voor iemand anders zorgen!'

Je hebt altijd gezegd dat je zelf ook een kind wou adopteren; je bent nu zwanger van je tweede kindje, zit dat er nog in?

Die kans bestaat nog, en Denis ziet dat ook helemaal zitten, maar voorlopig bergen we die plannen even op. We wilden ook een kindje uit Brazilië adopteren, zoals ik, maar dat is er niet gemakkelijker op geworden. Het is een serieuze papierwinkel waar je door moet.

Je bent in juni getrouwd, je biologische mama was op je huwelijk aanwezig.

Dat is altijd mijn grote droom geweest: dat mijn biologische mama, samen met mijn biologische broer en zus, op mijn trouw aanwezig waren. We hebben ongelooflijk veel documenten in orde moeten brengen, maar uiteindelijk stonden ze op Zaventem, na 23 uren reizen. Mijn beide moeders zaten naast elkaar op de eerste rij toen Denis en ik elkaar het jawoord gaven. Het was echt een droomhuwelijk, een droomdag. (stil)

Heb je begrip voor wat je biologische moeder 28 jaar geleden heeft gedaan?

Ja, dat is lange tijd moeilijk geweest, maar we hebben een aantal jaren geleden alles uitgeklaard. Ik heb vrede met mijn situatie. **En nu, wat brengt de toekomst?** Ik werk nu als personal trainer, en dat doe ik heel graag. Ik heb een tijdje voor enkele productiehuizen redactiewerk gedaan en ook de kandidatenbegeleiding verzorgd, wat een fantastische tijd was, maar nu doe ik dus even iets anders. Met een tweede kindje op komst, wil ik er vooral voor mijn gezin zijn. Mijn persoonlijke ambities vervul ik later wel, als de kinderen wat groter zijn.

Tekst: Tom Botte

'Veerkracht' werd uitgegeven bij London Books in samenwerking met Synergie en kost € 19,95. Meer info op londonbooks.eu. Ook verkrijgbaar bij Standaard Boekhandel en via bol.com.